

maa udstrækkes til alle Bygninger, der ere beregnede paa at fremme og udbille Oplysningen her i Landet og selv om disse Bygninger ved enkelte Lejligheder skulle benyttes i andre Øjemed, har Udvalget dog ikke ment, at de derfor ikke burde fritages. Vi have derfor indsat, at saadanne Lokaler, der ikke ere indrettede paa andre Øjemed og kun undtagelsesvis benyttes i saadanne andre Øjemed, naar f. Eks. en Forening, som ejer et Hus, i enkelte Tilfælde skulde benytte det i andre Øjemed, som ikke ligefrem kunde staaes at virke opdragende eller ophlysende, saa skulde Huset dog ikke derfor komme ind under Afgiftspligten. Hvad § 2 i det foreslaaede Lovforslag angaar, er Udvalget blevet gjort opmærksom paa, at hvis denne Paragraf bliver vedtagen, ville nogle Lærere, Frimenighedspræster og Bestillingsmænd komme ind under Lovens Bestæmmelse og derved komme foran saadanne, der ere ansatte af Staten eller Kommunen, idet saa vel Præsternes Bolig, som Boliger for Bestillingsmænd ved Skolerne kun nyde Fritagelse, for saa vidt den Bygning, de bebo, er knyttet til Agerbrug. Da det ingenlunde har været Udvalgets Hensigt, at de private skulde gaa foran, har det ment, at denne Paragraf burde udstemmes. Vi have saa affattet en hel ny Paragraf, og Anledningen dertil er nogle Oplysninger, som ere komne til Udvalget fra en Forening, som opfører Bygninger, navnlig saadanne, hvor hver Familie skulde bo i sit eget Hus. I Loven af 1873 nyder Foreningsbygninger paa Byens Grund en udbudet Beskyttelse, idet denne Lov fastslaar, at Foreningsbygninger eller Lejligheder, som ikke ere over 100 Kv. Alen, skulde være afgiftsfri. Men her ere Foreninger blevne saa meget favoriserede, at man maa lægge 10 Kv. Alen til, før Afgiftspligten indtræder for dem. Altsaa Foreningsbygninger og Lejligheder for Foreninger, som ikke yde mere end 4 pCt. af de Penge, der ere satte i dem, nyde den Favorisering, at de ikke skulle betale Bygningsafgift, selv om Kvadratindholdet overstiger 110 Kv. Alen. Men nu er det opløst for Udvalget, at dette Arealmaal godt kan bruges, hvor der bygges Kaserne, hvis de saa sælles Gang og sælles Væsterrum, idet disse Lokaler, sælles Gang og sælles Væsterrum, ikke tages med i Beregningen af Maalet til de enkelte Lejligheder. Der bliver altsaa kun Stue, Køkken og hvad dermed staar i Forbindelse; saa kunne disse Lejligheder godt gaa an. Men skal det derimod være Familiehuse, hvor der altsaa er Gang og Væsterrum i samme Bygning, bliver det opmaalt med, og saa blive

Lokalerne alt for smaa, hvis de virkelig skulde komme ind under Bygningsafgiften. Udvalget har derfor ment, at dette Misforhold burde ændres. Jeg vil for mit Bedkommende, og det tror jeg, hele Udvalget er enigt med mig i, kalde det et Misforhold, at en Kaserne skulde nyde større Afgiftsfrihed end virkelig en Bygning, hvor en enkelt Familie bor. Vi ville sikkert let kunne blive enige om, at det var det mest humane og det bedste paa alle Omraader, om enhver Arbejdersfamilie kunde bo i sit eget Hus eller bo særskilt i Stedet for at være faminstuvede i store Kaserne. Udvalget har derfor foreslaet, at Afgiftsfriheden udvides for saadanne Bygninger, der opføres til en Familie paa Byernes Grund, saaledes at der her lægges 10 Kv. Alen til, og Følgen heraf bliver saa, at Bygninger i privat Eje ville for Fremtiden kunne blive afgiftsfrie med 110 Kv. Alen, og de, som ejes af en Forening, ville kunne blive udvidede til 120 Kv. Alen. Det bliver ganske vist ikke store Lokaler, men dog sikkert saa store, at en Familie kan være tjent med at bo i dem. Endelig have vi foreslaet en ny § 3. Den gaar ud paa, at de, der søge Frihed for Bygningsafgift efter Loven af 16de April 1873 og nærværende Lov, kun ville blive regnede fra Terminen efter Anlægningsens Indgivelse. Det er os bekendt nu, at der kan søges Frigivelse for hele Tidrummet fra Loven blev udstedt, men det er os ogsaa bekendt, at denne Frigivelse har ført nogle ejendommelige Mønstre med sig og nogle rigtig dadelværdige Begivenheder, som det netop blev fremhævet af et æret Medlem af Udvalget her ved Sagens 1ste Behandling. Det er derfor meget tvivlsomt, om denne Fritagelse med tilbagevirkende Kraft, om jeg saa maa sige, kommer ret mange til gode, men derimod skaber den mange Gange en hel Del Uvilje, og fremfor alt fører den en hel Del indviklet Arbejde med sig. Vi have derfor ment — det er efter den højtærede Finansministers Anmodning, vi have optaget denne Paragraf — at der ingen Grund var til at vægre sig derved, men det kunde være paa sin gode Plads, at vi netop til Paragraffen indførte. — § 3 i det foreslaede Lovforslag bliver altsaa efter Udvalgets Endringsforslag § 4. Til denne Paragraf er der stillet et Endringsforslag af et æret Medlem (Anton Jensen), som jeg ikke skal omtale, men jeg skal overlade til det paaagældende Medlem at motivere dette Endringsforslag selv. Jeg skal derfor slutte med at sige, at hvad der her er forelagt, er kun, hvad jeg tror, Tinget kan gaa ind paa, og hvad jeg ogsaa